

[Hans Hækkerup]

komme til at betyde, at der skal betales over 2.000 kr. mere om året fra 1. januar 1981 og så tilsvarende forhøjelser igen i 1983 og 1985.

Vi er i socialdemokratiet parat til at gå ind i en seriøs diskussion om en omlægning af forældrebetalingen i daginstitutionerne, men vi ønsker ikke, at det skal have den form, at der sker en udelukkelse af kvinder fra arbejdsstyrken, eller at der skal ske en urimelig belastning af børnefamilierne, og vi må derfor afvise forslaget.

Agnete Laustsen (KF):

Fra konservativ side er vi positivt indstillet over for dette udspil fra venstre, der tilsigter en mere rimelig fordeling af udgifterne ved børnepleje i daginstitutionerne, eller for at sige det mere koncist, pålægger de mennesker, der bruger institutionerne, i højere grad at betale de udgifter, der er forbundet hermed. Det er både rimeligt og naturligt at se på besparelser inden for dette område, idet det er udgifterne til dagpleje og daginstitutioner for børn og unge, som udviser den største vækst i perioden 1970-71 til 1979.

Stigningen lå i alle årene over den gennemsnitlige stigning i de sociale udgifter og udgjorde alene i tiden 1977 til 1979 14 pct. af de samlede beløbsstigninger på det sociale område, hvilket er den største stigningspost blandt de kommunestyrede udgifter.

En revision af bistandsloven vil indgå i det konservative spareprogram, som inden længe vil blive forelagt her i tinget, men jeg vil allerede nu på den givne foranledning nævne et af de punkter, som indgår i vores beslutningsforslag vedrørende ændring af bistandsloven. Vi udtaler nemlig i dette, at vi ønsker en stramning af bistandslovens bestemmelser om forældrebetalingandelen i daginstitutioner, således at kommunerne ikke kan yde tilskud til nedbringelse af forældrebetalingen, men skal henholde sig til bistandslovens regler om forældreandelen.

Vi mener, at dette ville være et nok så effektivt spareforslag som det forslag, venstre har fremsat, hvor det jo kan være tvivlsomt, hvor stor spareeffekten bliver, hvis kommunerne blot yder ekstra tilskud.

Det bør nok også drages ind i den udvalgsbehandling, vi får af forslaget, at vi ser lidt nærmere på, hvorfor daginstitutionerne i dag er så uforholdsmæssigt dyre, og vi kunne

herunder tænke os, at vi også tog spørgsmålet om normeringer op til vurdering, da lønningerne jo er det mest belastende på budgetterne. Hvis spareviljen er til stede – det er den i allerhøjeste grad hos de konservative – vil vi kunne nå gode resultater inden for den sociale sektor, og jeg tilsiger positiv medvirken ved dette forslags behandling.

Knud Lind (FP):

Vi vil indledningsvis gerne takke venstre for det fremsatte beslutningsforslag. Man kunne så spørge, om det burde have været et lovforslag i stedet for.

Fremskridtspartiet kan fuldt ud støtte forslaget om at hæve forældrebetalingen i daginstitutioner fra 35 til 40 pct. med yderligere forhøjelser på 5 pct. indtil den 1. januar 1985.

Det undrer mig imidlertid, at venstre ikke også har taget børn over den skolepligtige alder med, dvs. fritidshjemmene, med en tilsvarende forhøjelse fra de 25 pct. til 30 pct. De er opført under bistandslovens § 73, stk. 3, mens man med det foreliggende forslag forøger forældrebetalingen i samme paragrafs stk. 2. Det skal fastslås, at fremskridtspartiet ønsker en langt højere forældrebetaling end den, som venstre har foreslået i sit forslag, men det er dog trods alt et lille skridt på vejen. Venstre har mange gange sagt, at der er for lang afstand mellem fremskridtspartiets og venstres politik, og at der ikke har været mulighed for samarbejde, men her er altså et af de mange beviser på, at fremskridtspartiet gerne vil samarbejde med de forskellige, og at der såmænd ikke er så stor afstand.

Der burde også være en skærpelse for de fripladser, som gives af pædagogiske grunde, hvor forældrene har en meget høj indtægt. Der bliver flere og flere pædagogiske fripladser ude i kommunerne, og vi mener, at det undergraver selve betalingssystemet, når forældrene har en meget høj indkomst. Vi mener, at forældrene skal betale alle udgifter i forbindelse med deres børns ophold på institutioner. Det må være forbrugerne, som betaler, og ikke andre, som ikke benytter sig af disse institutioner.

I takt med at forældrebetalingen forhøjes, skal bundgrænsen naturligvis forhøjes; ellers vil det jo ikke være økonomisk muligt for